Ч. 126 Четвер 8 (20) Червня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостинах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Що на то наші політики?

Аж тепер показало ся, що нема ліпших політиків, як ті з табору „Діла“, що свого часу заняли були „вижидаюче становище“. Вижидали, вижидали — аж і діждали. Коли тепер глянемо на недавну минувшість, то дійстно не розуміємо, длячого такі посли як Вашатий, Герольд, Люеґер, Пернерсторфер, Шайхер, Кронаветтер і взагалі вся опозиция робили бувало тілько шуму та крику в Палаті послів. Чи не було їм ліпше поставитись на вижидаючім становищи пос. Романчука? Булиби певно діждали ся того самого, що й пос. Романчук — розбитя коаліциї німецкими лібералами. Так; дотеперішної коаліциї якби вже й не було, а на її місце висуває ся друга — в союзі з Молодочехами. Отім, щоби до нової коаліциї належали й оба рускі посли опозиционісти, на разї не чувати нічого, здаєсь, що навіть ніхто з ними доси в сій справі й не конферував. Можна однакож припускати, що они й супротив нової коаліциї займуть „вижидаюче становище“, позаяк політика вижидаючого становища єсть для Русинів найліпша а для руских послів в опозициї найдогіднїйша. Але нехай там; що буде, побачимо, а тепер придивім ся, що там такого наробило ся у Відни.

Ухвала сполученої німецкої лївиці, котрою она заповіла своє виступленє із коаліциї, вже звістна. Німецкі ліберали заявили, що поступованє членів других партий коаліцийних в справі словеньскої ґімназиї в Цилеї не дає їм можности оставати ся дальше в коаліциї і скоро би комисия буджетова ухвалила звістну позицию для сеї ґімназиї в буджеті, то они таки рішучо виступлять з коаліциї. Остаточне рішенє о судьбі коаліциї віддали були німецкі ліберали в руки комисиї буджетової, а та й порішила вчера. По короткій дискусиї ухвалила комисия буджетова 19 голосами против 15 позицию для цилейскої ґімназиї. Тогди справоздавець Бер, член сполученої німецкої лївиці, заявив, що складає реферат буджету міністерства просьвіти, а другий член лївиці, пос. Газе, зголосив іменем меньшости комисиї, вотум тої меньшости. Члени комисиї, що голосували за цилейскою позицию в буджеті належать до консерватистів (клюбу Гогенварта), Молодочехів і Поляків.

Так отже фактично коаліция розбита, хоч формально она ще істнує, бо й правительство, яке на ній опирало ся, ще не подало ся до димисиї. Бюро кореспонденцийне надіслало нині в сій справі таку телеґраму: Хоч по онодгашній постанові сполученої німецкої лївиці і по нинішній (дня 18 с. м.) ухвалї комисиї буджетової димисию кабінету можна уважати за річ певну, то все-таки мимо противних вістий ґазет правительство формально не подало ся ще до димисиї. Сподівають ся, що на засіданю Палати послів в четвер правительство подасть урядово якесь повідомленє.

В виду так зміненої ситуациї не від річи буде застановити ся над двома фактами а то: перше, що спонукало німецких лібералів розбити коаліцию, а відтак, з яких партий буде складати ся нова коалиция взглядно більшість парляментарна.

Вже в однім з попередних чисел нашої часописи вказали ми на то, що виступленє лїберальної партиї з коаліциї може рівнати ся її політичній смерти. Коли сполучена німецка лївиця рішила ся аж на так важний крок, що виступила з коаліциї і добровільно зрекла ся свого впливового значіня, то мусїла мати в тім свою важну причину. Тою причиною було, як ми то вже також давнійше зазначили, внутрішний розклад в самій-же партиї. Її послідний крок був отже ділом потапаючого, що ловить ся бритви. В подібний спосіб характеризує поступованє лївиці також і орґан консерватистів Vaterland, котрий так каже:

„Великі реформи, які мав перевести союз умірених партий, скріплене і обезпечене державного і суспільного порядку від напору всіляких радикальних елементів, зближенєсь великих партий на поли позитивного діланя — все то западаєсь перед нашими очима, бо міністер просьвіти вставив до буджету 1500 зр. на словеньску ґімназию в Цилеї. З так малих причин не настала була ще ніколи так велика і важка в своїх наслідках криза і ми то зовсім понимаємо, що ті котрі ту кризу викликали старають ся тепер оправдати і звалити вину на що иншого: на проєкт реформи виборчої, на увзглядняванє клерикалів та на обмежуванє приналежного ліберальній партиї впливу.

„Для тих, що за ходом подій в Австриї слідять лиш поверховно мусить розбитє коаліциї лібералами видавати ся зовсім загадочним. Наші читачі — каже Vaterland — знають правдиві причини кризи, яку тепер викликано, вже від довгого часу. Ми при не однїй нагоді зазначували виразно боротьбу умірених елементів з радикальними серед ліберальної партиї і заєдно вказували на то, що кожде зближенєсь умірених лібералів до других великих партий, чи то в Раді державній чи в соймах, німецкі народовці і жидівскі елементи принимали з великим огірченем та уважали то за шкоду для

---

6)

СІННЕВЕ СОЛЬБАКЕН.

Оповіданє **БЄРНШЕРНА БЄРНЗОНА.**

(З норвеского).

(Дальше).

— О чім так гадаєш? — спитала Інґрід, виступаючи усьміхнена з поміж дерев.

Торбєрн підніс ся.

— От, неодно снує ся чоловікови по голові, — відповів і глянув визиваючо понад вершки дерев. — Люди в околици щось за богато говорять — додав, обтріпуючи порох з себе.

— Що ти тим турбуєш ся, що люди говорять?

— Я й сам добре не знаю.... Впрочім доси не сказали ще люди о мнї нічого такого, чого би я не хотів був зробити, — хоч би оно й не зробило ся.

— Як ти погано говориш!

— Правда що погано — відповів — але се справа.

Она сїла на мураву; він стояв коло неї і глядів перед себе.

— Я можу легко таким стати ся, як люди мене хотять мати — нехай мене лишать таким, яким я є.

— Всеж таки ти завинив би.

— Може бути; але й люди винні, який хто є.... Кажу тобі, я хочу мати спокій! — крикнув майже злісно і подивив ся в гору на орла.

— Торбєрн! — шепнула Інґрід.

Він обернув ся до неї і усьміхнув ся.

— Не бій ся, — сказав. — Я-ж тобі говорив, що не одно снує ся чоловікові по голові... Ти говорила нині з Сінневою?

— Говорила; она вже на полонині з худобою [1]).

— Нині?

— Так.

— З худобою з Сольбакен?

— З худобою.

— Славно!

— Завтра ми виганяємо худобу — сказала Інґрід, — она хотіла звернути єго увагу на що иншого.

— Я поможу виганяти — сказав Торбєрн.

— Отець піде сам.

— Так? — сказав Торбєрн і задумав ся.

— Нині питав за тобою — говорила Інґрід дальше.

— Дійстно? — відозвав ся Торбєрн, відтяв ножиком галузку і став єї обчімхувати.

— Ти повинен би більше говорити з вітцем — сказала Інґрід лагідно. — Він так тебе любить.

— Може бути.

— Він часто говорить о тобі, як тебе нема дома.

— Але дуже рідко, як я є.

— То твоя вина.

— І се може бути.

— Не говори так, Торбєрн; ти-ж сам знаєш, що він тобі закидає.

— Що-ж такого?

— Маю сказати?

— То все одно, Інґрід; ти знаєш те що й я.

— Отже видиш — ти за богато господариш на свою руку, а того, як знаєш, отець не любить.

— Ну, так, він рад би мене сильно держати в руках.

— Особливо, як станеш бити ся...

— Або-ж люди мають всьо робити і говорити, що їм захоче ся?

— Ні, але ти міг би їм уступати; та-ж і отець так робив і бачиш, як єго тепер поважають.

— Може єму не так доскулювали як мені.

Інґрід помовчала хвильку, відтак оглянула ся і сказала:

[1]) В Норвеґії єсть звичай, що худобу виганяють на ціле літо на полонини, т. є. на пасовиска положені далеко від села на високих горах. Звичайно іде з худобою на полонину крім пастухів і єдна дочка господаря; там она перебуває ціле літо в малій хатині, варить пастухам їсти і порає ся коло молока, масла і сира. Єї відвідують часом родичі і жених.

лїберальної партиї.... Лиш на короткий час удало ся ті елементи в лїберальній партиї удержати в спокою, а виключити їх була обава для того, щоби чисельно не представити ся слабими. Тепер же, коли предметова ріжниця заострила ся оскорбленою честилюбивостию і особистою ривалїзациєю, взяли радикальні елементи верх в лїберальній партиї і з такої дрібнички, як справа цилейскої гімназиї виклнкала парляментарну кризу, котрої доносимість годі предвидїти.

Що-до нового угруповання партий парляментарних — розуміє ся, припускаючи, що не настануть якісь нові дальші зміни — то річ представляє ся так:

Вже голосоване в комісиї буджетовій над справою цилейскою показало, котрі партиї держать з собою: консерватисти (клюб Гогенварта), Молодочехи і Поляки. Множать ся ознаки, що Молодочехи готові би дійстно приступити до утвореня нової коаліциї без лїбералів, отже замінялись би за ролю лїбералів, з котрими доси нераз кокетували. Вже в спільних Делеґациях запримічено, що молодоческа опозиция попустила трохи з тону, а пос. Герольд — як доносить Vaterland — промавляв так, як коли-б хотів показати, що Молодочехи думають на дальше вести свою опозицию лиш в обемі правительственного напряму, значить ся, що не будуть по просту лиш поборювати той напрям, хиба лиш деякі подрібности острійше внім зазначувати. Ту зміну в поступованю Молодочехів зазначило кілька делеґатів, а референт буджету военного, ґр. Ваденї, повитав его з вдоволенєм. Нинїшні польскі ґазети подають вісти, з котрих виходить, що межи Молодочехами з одної сторони, а клюбом Гогенварта і Поляками з другої відбули ся переговори і Молодочехи згодили ся приступити до нової коаліциї.

Що-ж скажуть на то наші стрийскі та перемиські полїтики, котрі в молодоческій опозициї бачили доси найбільшу мудрість полїтичну для себе? Що скаже на то „Дїло“, для котрого Narod. Listy були книгою мудрости политичної? Що скаже на то п. Поступишин, віденьский кореспондент „Дїла“, котрому взірцем сьвітит ческий жид з дотеперішної молодоческої опозициї? То хиба вже сьвіт кінчить ся! Бо й як же нї? Така завзята опозиция як Молодочехи готові піти, чи вже навіть пішли правительству на службу!

Цікаво буде, що тепер зроблять ті посли, котрі свого часу, коли утворилась була розбита тепер коаліция, задумували під проводом Молодочехів утворити антикоаліцию славяньску. Здає ся, що они разом з Молодочехами станутъ партиєю правительственною. А що-ж зробить остаточно пос. Романчук? На сьвітї дїють ся иноді й чудеса. Пос. Романчук, коли схоче консеквентно держати ся Молодочехів і брати з них примір, повинен би приступити до партиї правительственної і остаточно опинити ся в тім самім таборі, де й пос. Барвіньский і Вахнянин та теперішний руский клюб. Але нам якось не хоче вірити ся в таке чудо. Ми того погляду, що пос. Романчук займе знов „вижидаюче становище“ і буде ждати, бо остаточно вижидаюча полїтика завсїгди тріюмфує.

Перегляд полїтичний.

На вчерашнім засїданю Палати послів поставив молодоческий посол Кайцль внесене, щоби засїдане відрочити аж до залагодженя кризи, або щоби порозуміти ся що-до провізоричного залагодженя справ державних підчас кризи. Внесенє се відкинено 144 голосами против 63.

Ситуация представляє ся тепер так: Мінїстерство кн. Віндішґреца подало ся до димісиї. Є. Вел. Цїсар поручить єму, здає ся, тимчасово дальше веденє дїл. Позаяк з кінцем червня кінчить ся провізория буджетова, то треба буде продовжити єї аж до кінця липня. В липни буде переведена дебата буджетова або буде ухвалена нова провізория на кілька місяців. Остаточно не порішено ще нїчого.

На торжество отвореня всхідно-північного каналу прибуло вже доси около 50.000 чужих людий. З нїмецких князїв явило ся 32. До Гамбурґа приїхало також 170 справоздавцїв ґазет, котрих на жадане цїсаря повитано торжественно.

Іспаньске правительство ухвалило виступити в цїлою енерґією против ворохобників на Кубі. Сего тиждня виїде на Кубу 10.000 войска а в слїдуючих тиждннях поїде ще дальше 25.000. Мінїстерство маринарки має закупити 20 лодий канонїрских.

Новинки.

Львів дня 19 червня 1895.

— Найдост. Архикнязь Райнер перебуває тепер в Галичинї на інспекциї краєвої оборони. В понедїлок візитував Архикнязь краєву оборону в Кракові і виїхав по полудни до Перемишля.

— Конкурси. Ц. к. Дирекция руху зелїзниць державних у Львові розписує конкурс на посаду зелїзничого лїкаря з осїдком в Тернополи. Платня 600 зр., а поданя треба вносити до 6-го липня с. р. — Видїл краєвий розписує конкурс на дві стипендиї по 1000 зр. річно з фундациї ювілейної 25-лїтних роковин вступленя на престол Є. В. Цїсаря Франц Йосифа I. Ті стипендиї призначені для молодцїв, що покінчили висші школи в краю і хотять дальше образувати ся за границею. Поданя треба вносити до дня 2-го серпня с. р.

— На посаду греко-кат. катихита при 6-клясовій школї народній в Золочеві розписує тамошна ц. к. окружна Рада шкільна конкурс з речинцем до 15 липня с. р. Річна платня виносить 600 зр. і 60 зр. додатку на мешкане.

— Ректором львівского унїверситету вибраний на 1895/6 шкільний рік професор др. Освальд Бальцер.

— Мішаний поїзд ч. 1651 з дня 15 с. м. спізнив ся на просторі Красне-Ожидів о 3 години і 46 мінут в наслїдок того, що переїхав коня при 4-тім кільометрі. З тої причини вискочив один товаровий віз з шин і значно ушкодив ся.

— Галицкий банк кредитовий купив від фірми Гартенберґ, Лїберман і Ваґеман в Бориславі копальнї нафтові за 470.000 зр.

— П. Іван Гриневецкий, родом з Бикова, в самбірскім повітї, член товариства „Січ“ у

— Що то поможе більше говорити о тім; але як знаєш, що зійдеш ся де з ворогами, то не іди там.

— Нї, як раз піду туди! — Я не дармо зову ся Торберн Ґранлїден.

Він обібрав кору з галузки і перетяв єї на двоє. Інґрід поглянула на него і спитала поволи:

— Підеш в недїлю до Нордгавґ?

— Піду.

Настала хвиля мовчанки, відтак відозвала ся Інґрід, не дивлячись на Торберна:

— Ти знаєш, що Кнуд Нордгавґ приїхав на весїлє сестри до дому?

— Знаю.

Тепер подивилась она на него і кликнула:

— Ах, Торберн, Торберн!

— Абож єму тепер вільно більше як перше мішати ся в мої справи і пхати ся між нас?

— Але-ж він не мішає ся і не лїзе між вас обоє, ти сам знаєш о тім найлїпше.

— Ну, але она нїколи о тім не говорить.

— Як ти можеш так говорити! — сказала Інґрід, подивила ся на него з неохотою, встала і оглянула ся.

Торберн кинув на землю галузку, засунув ніж за пояс і обернув ся до неї:

— Слухай! — сказав. — Нераз приходить така хвиля, що менї вже за богато тої всьої історії. Люди взяли нас обоє в зуби як мене так і єї, бо нїчого не дїє ся явно. А з другого боку, я нїколи не можу показати ся на Сольбакен — бо мене родичі не люблять — каже она. Я не можу єї відвідувати, як другі свої дївчата... бо она — сьвята! Знаєш тепер?

— Торберн! — крикнула Інґрід неспокійно; але він говорив дальше:

— Отець не хоче за мною відозвати ся. — „Як заслужиш на неї, то єї дістанеш“ — каже. Отже з одного боку сплетнї, чисті сплетнї, а з другого я не маю нї найменшого відшкодованя — ба я навіть не знаю чи она дійстно —

Інґрід скоро прискочила до него і неспокійно озираючись закрила єму уста рукою. Втім розступили ся корчі і зза них виступила зарумянена висока гнучка стать. То була Сїнневе.

— Добрий вечер! — сказала.

Інґрід поглянула на Торберна, як би хотїла сказати: „Тепер маєш!“

Торберн знов дивив ся на Інґріду, немов би питав: „Длячого ти менї се зробила?“

Нїхто не дивив ся на Сїнневу.

— Можу собі сїсти коло вас? Я тілько нинї находила ся....

І она сїла. Торберн обернув голову, якби хотїв подивити ся, чи там сухо де сїла.

Тимчасом Інґрід кинула оком в долину на Ґранлїден і крикнула:

— Ах, Боже! Фаґерлїн вирвав ся зі стайнї і ходить по конюшинї — погана скотина! І Кальрос також! О, того за богато! Справдї вже час виганяти на полонину.

І она побігла скоро на долину не прощаючись.

Сїнневе також встала.

— Ідеш? — спитав Торберн.

— Іду — відповіла, але стояла на місци.

— Могла бись ще трохи заждати — сказав Торберн не дивлячись на неї.

— Иншим разом — відповіла тихо.

— О, то прийдесь довго на се ждати.

Она подивила ся на него; Торберн також обернув ся до неї, але минула хвиля, заки між ними зачала ся розмова.

— Сїдай ще трохи, — сказав Торберн несьміло.

— Нї, — відповіла, не рушаючись з місця.

Він чув, що в нїм знов починає злість кипіти. Але в тім зробила она щось такого, чого він не надіяв ся.

Она поступила кілька кроків, обернула ся до него, подивила ся в очи і усьміхаючись, спитала:

— Ти злий на мене?

Придивившись близше, побачив Торберн що она плакала. — „Нї, нї!“ — сказав і цїлий зарумянив ся. Він витягнув до неї руку. Але єї очи були повні сльоз і она не бачила нїчого, тому взяв він руку назад. Вкінци спитав: „Ти чула?“

— Чула — відповіла і усьміхнула ся, але єї очи зайшли ще більше сльозами як перше.

Він не знав, що має робити, нї що говорити і єму вихопились слова:

— Я був може трохи за острий.

Він сказав се так лагідно, як нїколи; она дивила ся все на землю і напів відвернулась.

— Ти не повинен говорити о тім, чого не знаєш — сказала придавленим голосом.

Єму стало прикро і він засоромив ся як хлопець, а що не знав, що має почати, то сказав лише: „Прости менї!“

Але аж тепер розплакала ся Сїнневе на добре. — Він не міг на то дивитись, підійшов до неї, обійняв єї одною рукою і нахилившись спитав:

— Ти дійстно мене любиш, Сїнневе?

— Люблю — відповіла з плачем

— Але то не робить тебе щасливою?

Она не відповідала.

— Але то не робить тебе щасливою? — повторив.

Тепер плакала ще більше як перше і хотїла вирвати ся з его обіймів.

— Сїнневе! — шептав Торберн і сильнїйше притиснув єї до себе. Она сперла ся на него і тихо плакала.

— Ходи, поговоримо з собою — сказав і посадив єї на траву а сам сїв коло неї.

Она обтерла очи і пробовала сьміятись, але се якось не йшло. Він взяв єї за руку і подивив ся їй в очи.

— Люба Сїнневе, чому менї не вільно прийти до Сольбакен?

Она мовчала.

Відни, осягнув степень і титул доктора всїх наук лїкарских.

— **Іспит зрілости** в IV-ій гімназиї у Львові відбув ся від 7 до 14 с. м. під проводом д-ра Романа Пілята, професора львівского університету, яко відпоручника кравевої ради шкільної. До іспиту приступило 25 абітуриентів, а з них здало іспит 14, поправити один предмет по феріях позволено вісьмом абітуриентам, а трех іспиту не зложило.

— **Огнї.** З Глинян пишуть: В недїлю дня 16 червня вечером вибух огонь в нашім місточку в ринку і знищив 3 жидівскі хати зі складом нафти і збіжа. Місцевій сторожи огневій удало ся зльокалізувати пожар і не допустити до експльозиї нафти, що була в пивници, а то був би пішов з димом цїлий ринок. — Вчера пізним вечером вибух огонь в Глиннїй-Навариї. Близших вістий поки-що нема; звістно лише, що погоріли двірскі будинки.

— **Нещастє на зелїзници.** На двірци на Підзамчи, занятий там робітник Мих. Фиглярский зі Збоїск, дістав ся передвчера межи пересувані вагони, котрі здавили єму грудну клїтку так сильно, що зараз помер. Тїло відставлено до шпиталю і заряджено судове слїдство.

— **Докори совісти.** Людвик Сикора, мешкаючий при ул. Жерельній у Львові, був караний ще в 1881 роцї трилїтною вязницею за крадїж чаші і инших річий з костела оо. Домінїканів у Львові. Зараз по крадежи продав ті річи Гершкови Люфтови і єго жінцї, за що одержав від них 5 зр. завдатку, а умовленої цїни купна не дістав, бо тимчасом арештовано єго. В слїдстві і при розправі не признав ся Сикора до крадїжи і не зрадив Люфтів; коли-ж вийшов з вязници, Люфтів вже не було, бо виїхали до Америки. Тепер по чотирнайцятьох лїтах повернули Люфти з Америки, а Сикора мучений докорами совісти, удав ся до них з жаданєм, щоби не виплачену єму цїну купна звернули оо. Домінїканам. Коли Люфти не хотїли сего зробити, доніс Сикора о цїлім факті ц. к. прокураториї.

— **В справі убийства за моток ниток,** о котрім ми свого часу доносили, відбула ся карна розправа перед судом присяжних в Тернополи дня 10 с. м. Убийник Степан Базів признав ся, що підозрівав Івана Марцишина о крадїж мотка ниток і що Марцишин єго напав. Підчас бійки Базів повалив свого противника на землю і розгорячившись, так довго бив єго, поки не убив. Базьова засуджено на півтора року вязниці.

— **Намірений замах.** Часописи анґлїйскі доносять, що якийсь божевільний Тома Дрон носив ся з наміром убити королеву анґлїйску Вікторию. Дрон намагав ся доконче дістати ся на авдиенцию до королевої, котра перебуває тепер в Бальморали в Шкотиї, однако єго поведене звернуло на себе увагу полїциї і она приарештувала єго. При ревізиї найдено у него револьвер і ріжні листи. В однім з тих листів, писанім до Ґледстона, Дрон подав, що в короткім часї замордує королеву, а сам засяде на престолї. В другім знов листї до мілїонера Вандербільда в Америцї писав, що мав би намір оженити ся з дочкою його мілїонера, щоби мати гроші на перші видатки панованя. Атентат Дрона міг легко удати ся, бо королева Віктория не окружає ся сторожию і виходить дуже часто на прохід. Арештованого віддано до шпиталя для божевільних.

— **Процес о друкарскі похибки.** Цїкава розправа вела ся в сих днях перед судом в Парижи. Властителька одної друкарнї обжалувала молоду авторку повістий за се, що она не хотїла заплатити за друк книжки. А за причину незаплати подавала авторка похибки друкарскі і недбалу коректу, котрі, як казала, понижують цїну книжки. Яко знаток ставав один з париских друкарів і заявив, що друкарскі похибки не могли обнизити цїни книжки, бо читаючий побачить їх аж по набутю книжки, а моральних страт не дасть ся обчислити на гроші. Суд здержав ся від оголошення засуду аж до хвилї засягненя гадки від людий більше фахових.

— **Войскові музики,** після нового розпорядженя Мінїстерства війни, можуть лише тодї приймати замовленя на позаслужбові продукциї, если нема небезпечности, що в часї тих продукций появлять ся які полїтичні демонстрациї і если годить ся з войсковою честию замовлене приймити. Музика войскова може грати лише ті уступи, котрі будуть потверджені зверхною властию. На публичнім місци не може виступати менше як одна трета часть цїлої орхестри під комапдою капельмайстра або єго заступника. В театрах можуть войскові музики грати також лише тодї, если диригує войсковий капельмайстер.

— **Дорогі телєграми.** Японьске посольство в Петербурзї веде незвичайно живу переписку телеграфічну з японьским кабінетом в Токіо. Предметом тої кореспонденциї є виміна думок між Росиєю і Японом в справі трактату в Сімоносекі. „Новое Время" довідує ся, що на такі депеші видавали денно $1^1/_2$ до 2 тисячі рублїв, а взагалї переписка в сїй справі коштувала доси вже кількадесять тисяч рублїв.

— **Любовна пригода.** Анна Бусько, зарібниця на Кастелївці у Львові пізнала ся з Сеньком Пристайком, що-як казав — має ґрунт в Вишнївци і шукає жінки. По короткій розмові Сенько освідчив ся о руку Анни і зробив їй предложене, щоби пішла з ним до Вишнївця оглянути господарство. Охоча віддавати ся Анна прибрала ся по сьвяточному і пішла з Сеньком, але ледви дійшли до Волецкої рогатки, запросив єї Сенько до коршми, упоїв за єї власні гроші, а відтак обдер, забираючи три хустки, кафтан, парасоль і 5 зр. готівкою. Аж оногди стрітила Анна свого „жениха", але вже з иншою жінкою, а до того прибраною з зрабованї їй річи. Залюблена Анна хотїла свому милому дарувати зраду і жадала лише, щоби він покинув тамту жінку а женив ся з нею. Однако коли довідала ся, що Сенько вже кілька лїт жонатий, та що єго товаришка одягнена в єї річи есть єго жінкою, не могла того переболїти і обжалувала Сенька о крадїж. Милого стратила, але дістала назад зрабовані річи.

— **Померли:** Володислав Садовский, нотар в Микулинцях, 14 с. м. в 49-тім роцї житя; — в Баденї Ришард Жене, композитор популярних оперетток; — Анна з Чайковских Зафіовска, вдова по сьвященику, 11 с. м. в 72-ім роцї житя в Когузові, в домі зятя о. Пясецкого.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 19 червня. Є. Вел. Цїсар принимав вчера на авдиенциї президента мінїстрів кн. Віндішґреца а відтак п. мінїстра фінансів дра Пленера.

Гамбурґ 19 червня. Француські кораблї, котрі приплили до Кіль, повитано дуже симпатично.

Льондон 19 червня. Кілька анґлїйских кораблїв воєнних відплило до Константинополя. Має то бути демонстрация, котрої цїлию есть зробити пресию на Туреччинї в справі вірменьскій.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

— Ти не просила о те нїколи родичів?

Знов не було відповіди.

— Чому сего не зробиш? — спитав і притягнув єї руку близше до себе....

— Я не сьмію — відповіла цїлком тихо.

Торберн зморщив чоло, опер ся ліктем о колїно і положив голову на руку....

— На такий спосіб то я нїколи не прийду — замітив по хвили.

Замість відповіди зачала Сінневе скубсти траву.

— Правда.... я міг не одно зробити, що не було таке, як повинно бути.... але преці повинно ся лагіднїйше судити людий.... я не такий злий. — Тут перестав. — Я ще молодий.... менї ледве двайцять лїт.... я.... — Він не міг зараз скінчити.

— Але дївчина, що дійстно мене любить — зачав знов — повинна би.... Тут урвав і не міг дальше говорити.

Коло него відозвав ся єї придавлений голос:

— Ти не повинен так говорити.... ти не знаєш, — кілько.... я не сьмію навіть сказати Інґрідї. — І она стала знов ревно плакати — Я.... так дуже терплю!

Він обіймив єї сильно і притиснув до себе.

— Говори з родичами, — шепотів — побачиш, що всьо буде добре.

— То всьо зависить від тебе.

— Від мене?

Тут обернула ся Сінневе і обіймила єго шию своєю рукою.

— Єсли би ти мене так любив як я тебе... сказала вірно і усьміхнула ся.

— Або-ж я тебе не люблю? — спитав лагідно.

— Нї, нї! Ти нїколи не слухаєш моєї ради. Ти знаєш, що могло би нас звести до купи, а не хочеш того робити — чому нї? — А що вже раз зачала говорити, то сказала майже не переводячи духу: — Боже, єсли-б ти Торберне знав, як я дожидаю того дня, коли зможу тебе побачити на Сольбакен! Але заєдно треба о тобі щось чути, а все щось злого.... а до того всього оповідають менї о тім власні родичі.

Немов полуда спала єму з очий. Тепер ясно пізнав, як она на Сольбакен жила, надїючи ся на спокійну хвилю, коли могла би з спокійною совістию привести єго перед своїх родичів — але такої хвилї ще не було, бо він не допустив до того.

— Чому ж ти менї не сказала того скорше?

— Я не сказала?

— Нї, бодай не так як нинї.

Она подумала хвилю; відтак сказала мнучи в руках кінцї запаски: — Може тому нї, бо.... я не сьміла!

Гадка, що она може єго боятися, так зворушила Торберна, що він перший раз в житю поцїлував єї.

Але се викликало в нїй таку переміну, що плач в однїй хвили перестав а єї зір змінив ся: она пробовала усьміхнути ся, вдивила ся перед себе, а вкінци поглянула на него і тепер вже дійстно усьміхнулась. Не говорили нїчого до себе, але їх руки мимохіть зіткнулись, хоч нї одно не сьміло стиснути руку другому. Отже она витягнула легко свою руку і стала обтирати очи та пригладжувати волосе, що трохи побурило ся а він сидїв коло неї та гадав приглядаючись їй: „Она видко не така сьміла, як другі дївчата в селї і з нею треба инакше обходити ся".

Він відпровадив єї на гору до єї шаласу, що не далеко звідси лежав. Радо був би єї повів попід руку, але з ним стало ся щось чудного; єму здавало ся, що він не повинен єї навіть доторкати ся і майже дивно робило ся єму, що може побіч неї іти.

Тому й сказав, коли розставали ся: „Побачиш, що довго не почуєш про мене нїчого злого".

* * *

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.